Α.Β.

Παρά τις μεγάλες δυσκολίες της περιόδου αλλά και τις δυσκολίες οργάνωσης των εργαζομένων στους χώρους δουλειάς, ξεσπούν κάποια ελπιδοφόρα σκιρτήματα που μας θυμίζουν πως τελικά, οι συλλογικοί αγώνες, η συμπαράσταση και η αλληλεγγύη είναι ο μόνος δρόμος για τη διασφάλιση των συμφερόντων τους. Ολοένα και πιο συχνά, άλλωστε, βλέπουμε γύρω μας να πληθαίνουν τα περιστατικά ωμής εργοδοτικής αυθαιρεσίας και τρομοκρατίας, ιδιαίτερα στο χώρο του εμπορίου, με εκατοντάδες μικρά ή μεγάλα μαγαζιά σε κάθε γειτονιά να αφήνουν τους εργαζομένους ανασφάλιστους, απλήρωτους, με χαμηλά μεροκάματα, χωρίς επιδόματα, δώρα και άδειες, ενώ δεν διστάζουν να κάνουν απολύσεις ότ(αν) βρεθεί στο δρόμο τους κάποιος εργαζόμενος που διεκδικεί τα δικαιώματά του.

Κάτι τέτοιο συνέβη στη εμπορική επιχείρηση NAIL STATION, στη Νέα Ιωνία. Ο Π.Φ., ο οποίος ήταν απλήρωτος και χωρίς ένσημα για μεγάλο διάστημα, ενώ εργαζόταν πέραν του ωραρίου της σύμβασης που είχε υπογράψει χωρίς αντίστοιχη αμοιβή, απολύθηκε όταν διεκδίκησε τα δεδουλευμένα του και την άδειά του. Ο εργαζόμενος απευθύνθηκε στην εργατική λέσχη Νέας Ιωνίας, η οποία ανέδειξε το θέμα με μαζικές εξορμήσεις και πήρε πρωτοβουλίες για τη συγκρότηση ενός δικτύου διεκδίκησης, αλληλεγγύης και πίεσης προς την εργοδοσία, με τη συμμετοχή σωματείων, συλλογικοτήτων σε επίπεδο εργαζομένων και γειτονιάς, το οποίο πραγματοποίησε σταθερές εβδομαδιαίες κινητοποιήσεις, ενημερώσεις και παρεμβάσεις τόσο στην περιοχή όσο και αλλού.

Γνωρίζουμε, φυσικά, πως η υπόθεση της επανεκκίνησης των αγώνων δεν είναι εύκολη. Γι’ αυτό και τέτοιες στάσεις εργαζομένων που σηκώνουν κεφάλι πρέπει να βρίσκουν την μέγιστη συμπαράσταση, ιδιαίτερα στη σημερινή κατάσταση της εργοδοτικής αυθαιρεσίας και απληρωσιάς, του εργασιακού μεσαίωνα που τείνει να γίνει καθεστώς, ώστε ο φόβος να αλλάξει στρατόπεδο, ιδιαίτερα σε χώρους όπου ο συνδικαλισμός είναι σχεδόν απαγορευμένη λέξη. Κι αυτό θα γίνει όταν ο κόσμος της δουλειάς ξεπερνά τους δικούς του φόβους και

υπερβαίνει τα ασφυκτικά όρια του σημερινού εργοδοτικού συνδικαλισμού τύπου ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ, όπως έχει γίνει στο παρελθόν με την έγκυο εργαζόμενη στη MIGATO, την εργαζόμενη στα «ΑΒ Βασιλόπουλος», όπως γίνεται τώρα με τον αγώνα των καθαριστριών, των αγώνα των εργαζόμενων στη ΣΚΟΤ.

Αυτό πρέπει να γίνει το χαρακτηριστικό ενός εργατικού κινήματος που θα βάζει στο στόχαστρό του το σύνολο της πολιτικής κυβέρνησης-ΕΕ-κεφαλαίου και την αντεργατική μνημονιακή κανονικότητα που θέλουν να μας επιβάλουν, παλεύοντας για την ανατροπή της. Που θα δρα άμεσα, θα συντονίζεται από «τα κάτω», με αποφασιστικότητα με συνελεύσεις, δημιουργία επιτροπών αγώνα σε κάθε χώρο δουλειάς.

Είναι ανάγκη να περάσει η πρωτοβουλία στα χέρια των ίδιων των εργαζόμενων, των σωματείων τους, των συνελεύσεών τους στους χώρους δουλειάς και στις γειτονιές. Πολύ περισσότερο, είναι ανάγκη να διαμορφωθεί ένας οριζόντιος, από «τα κάτω», αγωνιστικός συντονισμός που θα προβάλει ξανά στο κέντρο της διεκδίκησης τους στόχους που εκφράζουν τις ανάγκες και τα δικαιώματα των εργαζομένων.

Δημοσιεύτηκε στο ΠΡΙΝ στις 15/04/2017